

uitspraak

RECHTBANK MAASTRICHT

Sector Bestuursrecht

Procedurenummer: AWB 05 / 2743 BESLU

Uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken

inzake

[REDACTED]
statutair gevestigd te Maastricht, eiseres,

tegen

Centraal Bureau voor de Statistiek (Divisie Staven),
gevestigd te Voorburg, verweerder.

Datum bestreden besluit: 17 oktober 2005

Kenmerk: 000078804-7

Behandeling ter zitting: 12 juni 2006

1. Procesverloop

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 17 oktober 2005 heeft verweerder de bezwaren van eiseres gericht tegen zijn besluit van 11 april 2005 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen dit besluit is door eiseres bij schrijven van 7 november 2005 tijdig beroep ingesteld bij deze rechtbank. Bij schrijven van 1 december 2005 en 20 januari 2006 is het standpunt van eiseres nader aangevuld door haar gemachtigde [REDACTED], advocaat te Maastricht.

De door verweerder ter uitvoering van artikel 8:42 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingezonden stukken zijn in kopie aan de gemachtigde van eiseres gezonden, evenals het door verweerder ingediende verweerschrift en aanvullend verweerschrift. De inhoud van deze stukken wordt als hier herhaald en ingelast beschouwd.

Het beroep is behandeld ter zitting van de rechtbank op 12 juni 2006, alwaar namens eiseres is versohenen mr. [REDACTED], bijgestaan door haar gemachtigde mr. [REDACTED], advocaat te Maastricht. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door de heer [REDACTED], bijgestaan door zijn gemachtigde [REDACTED] advocaat te Heerlen.

2. Overwegingen

Op 4 oktober 2004 heeft verweerder aan eiseres de vragenlijst "Markt-, opinie- en econ. onderzoek- bureaus, advies- en PR-bureaus 3^e kwartaal 2004" gezonden met het verzoek deze tijdig en volledig ingevuld te retourneren.

Eiseres heeft niet gereageerd op voornoemd schrijven van verweerder. Van de zijde van verweerder is vervolgens verschillende malen zowel schriftelijk en telefonisch getracht om de gevraagde gegevens van eiseres te verkrijgen.

Op 10 maart 2005 heeft verweerder aan eiseres kenbaar gemaakt dat hij voornemens is om gebruik te maken van zijn bevoegdheid om een last onder dwangsom op te leggen. Eiseres is verder in de gelegenheid gesteld om binnen vier weken een zienswijze in te dienen. Van deze gelegenheid heeft eiseres geen gebruik gemaakt.

Bij besluit van 11 april 2005 heeft verweerder aan eiseres een last onder dwangsom opgelegd met als doel te bewerkstelligen dat eiseres binnen 14 kalenderdagen aan hem de gevraagde gegevens verstrekke. Indien verweerder na voornoemde termijn deze gegevens niet heeft ontvangen, verbeurt eiseres een dwangsom van € 700,00 per kalenderdag tot een maximum van € 14.000,00. De hoogte van de dwangsom is vastgesteld op grond van de grootte van het bedrijf van eiseres wat betreft het aantal werkzame personen en het feit dat het om een kwartaalstatistiek gaat.

Eiseres heeft wederom niet gereageerd op voornoemd besluit van verweerder en vervolgens de maximale dwangsom verbeurt. Bij schrijven van 14 juli 2005 is verweerder overgegaan tot het incasseren van de verbeurde dwangsommen.

Bij schrijven van 15 augustus 2005 heeft eiseres gereageerd op voornoemd schrijven van 14 juli 2005. Eiseres heeft aan verweerder medegedeeld dat zij niet bekend is met de reden van de last onder dwangsom, aangezien zij geen eerder correspondentie hierover heeft ontvangen. Eiseres heeft voorts aangegeven dat zij tegen het dwangsombesluit bezwaar aantekent.

Bij schrijven van 8 september 2005 heeft verweerder een aanmaning verzonden aan eiseres ten aanzien van het verschuldigde bedrag aan dwangsommen.

In reactie hierop heeft eiseres zich bij schrijven van 13 september 2005 andermaal op het standpunt gesteld niet op de hoogte te zijn van de reden van de last onder dwangsom.

Bij schrijven van 19 september 2005 heeft verweerder aan eiseres medegedeeld dat het besluit van 11 april 2005 inmiddels juridisch onherroepelijk is geworden. Eiseres is dan ook door verweerder verzocht om de verbeurde dwangsommen te voldoen.

Bij schrijven van 6 oktober 2005 heeft eiseres – onder meer – medegedeeld dat zij noch de vragenlijst van 4 oktober 2004, noch de herinnering van 12 november 2004, noch de voornemensbrief van 10 maart 2005, noch het besluit van 11 april 2005 heeft ontvangen. Eiseres heeft verweerder dan ook verzocht om de opgelegde last onder dwangsom ongedaan te maken en om alsnog in de gelegenheid te worden gesteld om de vragenlijst in te vullen.

Verweerder heeft hierop het thans bestredege besluit van 17 oktober 2005 genomen, zoals vermeld in rubriek 1. Verweerder heeft eiseres niet-ontvankelijk verklaard in haar bezwaar, omdat de termijn waarbinnen rechtsgeldig bezwaar kon worden aangekondigd was verstreken en niet was gebleken van een verschoonbare termijnoverschrijding.

Eiseres heeft zich met dit besluit niet kunnen verenigen en heeft hiertegen beroep doen instellen bij deze rechtbank. Eiseres is van oordeel dat aan haar ten onrechte een last onder

dwangsom is opgelegd, aangezien zij de correspondentie van verweerder, waaronder het (primaire) dwangsbesluit van 11 april 2005, nimmer heeft ontvangen. Daarnaast is van de zijde van eiseres aangevoerd dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd. De opgelegde dwangsom is voorts naar de mening van eiseres buitenproportioneel.

De rechtbank ziet zich geplaatst voor de vraag of verweerder eiser terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn bezwaar.

Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

Volgens de artikelen 3:41, 6:7, 6:8, 6:9 en 6:11 van de Awb geldt het volgende. De termijn voor het indienen van een bezwaarschrift bedraagt zes weken. Deze termijn gaat in op de dag na die waarop het bestreden besluit door toezending aan de belanghebbende bekend is gemaakt. Een bezwaarschrift is tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen. Bij verzending per post is het bezwaarschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Volgens constante jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 juni 2000, gepubliceerd in AB 2000, 337) dient, ingeval van niet aangetekende verzending van besluiten of andere rechtens van belang zijnde documenten, het bestuursorgaan aannemelijk te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. Indien het bestuursorgaan de verzending van het desbetreffende stuk aannemelijk heeft gemaakt, ligt het op de weg van de geadresseerde om, indien daartoe aanleiding bestaat, de ontvangst ervan op niet ongeloofwaardige wijze te ontkennen. Pas als de geadresseerde in die ontkening is geslaagd, moet het bestuursorgaan aannemelijk maken dat het stuk wel is verzonden aan én is ontvangen door de geadresseerde.

De van de zijde van eiseres aangehaalde jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep en de Hoge Raad over het aannemelijk maken door verweerder van de aanbidding van het verzonden stuk aan het juiste adres, acht de rechtbank voor de onderhavige kwestie niet ter zake doende, aangezien de Afdeling hier de hoger beroepsinstantie is en derhalve alleen de Afdelingsjurisprudentie in deze relevant is.

De rechtbank stelt vast dat het dwangsbesluit van 11 april 2005 niet aangetekend is verzonden. Vast staat voorts dat het bezwaarschrift bij schrijven van 15 augustus 2005, derhalve in ruime mate buiten de daarvoor in artikel 6:7 van de Awb gestelde termijn, is ingediend.

Gelet op de door verweerder verstrekte informatie over zijn postverzendingssysteem en het feit dat zich in de desbetreffende periode geen problemen bij het verzenden van besluiten hebben voorgedaan, moet het ervoor worden gehouden dat de verzending inderdaad op 11 april 2005 heeft plaatsgevonden. De stelling van eiseres dat zij het besluit niet heeft ontvangen, biedt in casu onvoldoende grond voor het oordeel dat sprake is van een niet ongeloofwaardige ontkening. Het besluit van 11 april 2005, evenals de overige correspondentie tussen verweerder en eiseres, waaronder de vragenlijst van 4 oktober 2004,

de herinneringsbrief van 12 november 2004 en de voornemensbrief van 10 maart 2005, waren voorzien van de juiste tennaamstelling en adressering van eiseres; verweerder heeft zich daarbij gebaseerd op gegevens, zoals die zijn opgenomen in het openbaar Handelsregister van de Kamer van Koophandel. De rechtbank acht het niet aannemelijk dat eiseres al deze brieven niet zou hebben ontvangen. Dit te meer nu het schrijven van 14 juli 2005, dat eiseres heeft gemeld te hebben ontvangen, op gelijke wijze is tennaamgesteld en geadresseerd.

Gelet op het vorenstaande, behoeft verweerder naar dezerzijds oordeel derhalve niet aannemelijk te maken dat het besluit wél door eiseres is ontvangen. Het bezwaar is door verweerder op voldoende gronden niet-ontvankelijk verklaard.

De rechtbank merkt tot slot nog op dat – nu het over de ontvankelijkheid gaat – de hoogte van de dwangsom hier niet meer ter discussie kan staan.

Het beroep van eiseres is dan ook, gezien hetgeen hiervoor is overwogen, ongegrond.

Op grond van artikel 8:70 van de Awb wordt als volgt beslist.

3. Beslissing

De rechtbank Maastricht:

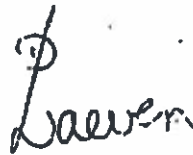
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.F.W. Huinen in tegenwoordigheid van mr. D.H.J. Laeven als griffier en in het openbaar uitgesproken op door mr. Huinen voornoemd in tegenwoordigheid van ^{24 JUL 2006} ~~voornoemde~~ griffier.

w.g. D. Laeven

w.g. J. Huinen

Voor eensluidend afschrift,
de griffier,

Verzonden: 24 JUL 2006

Voor belanghebbenden en het bestuursorgaan staat tegen deze uitspraak het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 39 van de Wet op de Raad van State juncto artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.